

El protoparaigua

L'any 1975, un grupet de mestres que treballaven a l'Escola Orlandai, es van animar a fer alta muntanya a l'estiu. Sembla que les dates triades foren del 9 al 15 de juliol. Van plantar la tenda en un parell de valls pirinenques i realitzaren diferents ascensions: el port de Bouet, la Pica d'Estats, el Peguera i algun cim més. Aquest grupet estava format per Joaquim Fradera, Narcís Fradera, Manel Pons, Mariona Trabal i M. Eulàlia Valeri, la més experta en muntanya del grup.

Aquesta experiència es va anar repetint durant anys successius, la segona quinzena de juliol, una vegada finalitzada l'Escola d'Estiu. El nombre d'assistents va anar augmentant gradualment.

L'any 1978, a partir del refugi de la Renclusa van pujar a l'Aneto i a partir del de Góriz van intentar ascendir al Mont Perdut. Els anys 1979, 1980 i 1981 es va fer estada a Salardú (la vall d'Aran) i el 1982, 1983 i 1985 a Saurí (el Pallars Sobirà). L'any 1984 es va anar a Os de Civís (l'Alt Urgell) i el 1986 a Grist (nom oficial en castellà: Eriste), a la vall de Benasc. Aquestes trobades estiuenques han tingut un llarg recorregut ja que a hores d'ara encara es continuen celebrant.

Al llarg del curs 1981-82 es va intentar tenir activitat muntanyenca mensualment. Es va proposar seguir el GR-7 des de Fredes a Andorra. L'experiència no va ser gaire reeixida. Aquest primer curs es va sortir solament quatre caps de setmana, de desembre a març. Es va anar de Fredes (el Baix Maestrat) a Mont-ral (l'Alt Camp). El curs següent, 1982-83 es va continuar amb el seguiment del GR-7. Es van realitzar un total de cinc sortides, de setembre a abril, de Mont-ral (l'Alt Camp) fins a Tuixent (l'Alt Urgell).

En un moment determinat dels seus inicis el grup va adoptar el nom d'El Paraigua. Feia referència a una expressió que freqüentment utilitzava la directora de l'escola on treballàvem: *Quan van mal dades pel motiu que sigui, deia, tots veniu a buscar empara sota el meu paraigua.* És a dir, en aquest cas significa aixopluc, recer... i no fa referència a l'estri que fem servir per resguardar-nos de la pluja.

L'etapa actual

Disposats a tenir activitat muntanyenca al llarg del curs, a principis de curs 1986-87 es va convocar una reunió a casa la Palmira Viaplana. La crida es va dirigir a totes aquelles persones que havien assistit a alguna de les anades al Pirineu que, com s'ha explicat, s'anaven fent regularment als estius. La reunió va ser coordinada per en Manel Pons i en Miquel Soler. Es va fer la proposta d'anar de Tarragona a Puigcerdà seguint en GR- 7.2 i el GR- 4 ja que eren dels pocs GR que tenia publicats els itineraris a seguir, en forma de llibre.

Ens vàrem dotar d'una organització que es la que, amb l'adaptació de les noves tecnologies , ha arribat fins a l'actualitat

La primera excursió va tenir lloc el cap de setmana del 25 i 26 d'octubre de 1986: Tarragona – Nulles i Nulles – Santes Creus. Els assistents foren: Narcís Fradera (només el dissabte), Margarita Gallifa, Mariona Ludevid, Núria Mirabet, Michele Pendanx, Joan Pons, Manel Pons, Josep Samsó, Miquel Soler (només el dissabte), Lluís Trabal, Mariona Trabal, Maria Eulàlia Valeri (només el diumenge).

L'experiència va ser un èxit. Al llarg de vuit caps de setmana van caminar els 279 km. de l'itinerari del GR-7.2 i GR-4 entre Tarragona i Puigcerdà, amb una mitjana d'assistència de 14 persones.

I des de llavors que El Paraigua no ha deixat de caminar....